

Μια διαχρονική ανθρώπινη κραυγή μέσα στο πνευματικό στερέωμα - Του Πρωτοπρεσβύτερου Ιωάννη Γκιάφη

/ [Γνώμες](#)

Μια διαχρονική ανθρώπινη κραυγή μέσα στο πνευματικό στερέωμα

(Κυριακή Ε' Ματθαίου)

Ένας από τους πιο δημοφιλείς πίνακες ζωγραφικής σ' όλο τον κόσμο είναι και αυτός του Νορβηγού καλλιτέχνη Έντβαρτ Μουνκ: «η Κραυγή». Στον πίνακα αυτό αναπαριστάται μια ανθρώπινη μορφή να κραυγάζει, όταν το φως του ήλιου δύει και κάνει τα σύννεφα «κόκκινα σαν το αίμα». Πρόκειται για ένα πρόσωπο γεμάτο αγωνία και ταραχή που συμβολίζει το άγχος της ανθρώπινης κατάστασης. Ο άνθρωπος του πίνακα βγάζει μια κραυγή, ένα υπαρξιακό ουρλιαχτό που διαπερνά

ακόμα και τη φύση. Ειδικοί μελετητές αυτού του μοναδικού σε αξία πίνακα, αποφάνθηκαν ότι ο Μουνκ το 1895 που τον φιλοτέχνησε, εξέφρασε την ψυχολογική του αντίδραση για τον εγκλεισμό της μανιοκαταθλιπτικής αδελφής του σε φρενοκομείο. Δικαιολογημένα λοιπόν τιτλοφόρησε το πόνημά του ως «η Κραυγή», όταν μέσα από το εικονιζόμενο πρόσωπο εκδήλωνε τη δική του συναισθηματική έκρηξη.

- Πρωτοπρεσβύτερος Ιωάννης Γκιάφης, Πολιτικός Επιστήμων - Θεολόγος, εφημ. Ι.Ν. Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου

Όμως ίσως μας γεννηθεί ο προβληματισμός τι σχέση υπάρχει μεταξύ του παγκοσμίως γνωστού πίνακα του Μουνκ και της ευαγγελικής περικοπής της Κυριακής Ε' Ματθαίου. Μελετώντας κανείς αυτή την ευαγγελική περικοπή(Ματθ. η', 28-θ',1), θα διαπιστώσει πως και σ' αυτή γίνεται μνεία σε μια κραυγή. Όχι προερχόμενη από κάποιον ψυχολογικά ασθενή άνθρωπο, αλλά από κάποια δαιμόνια. Ο Θεάνθρωπος Κύριος φθάνοντας στη χώρα των Γεργεσηνών, συνάντησε δύο δαιμονισμένους ανθρώπους. Ως κατοικία τους είχαν τα μνήματα! Λόγω της αγριότητάς τους και της βίαιης συμπεριφοράς τους ήταν αποκομμένοι από το κοινωνικό σύνολο. Ήταν ο φόβος και ο τρόμος γι' όσους τολμούσαν να περάσουν απέξω από το κοιμητήριο της πόλεως.

Μόλις αντίκρισαν τον Θεάνθρωπο Κύριο, τότε «έκραξαν λέγοντες· τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς;» (Ματθ. η', 29). Μια κραυγή κυριαρχεί από τους δαιμονιζόμενους και συγχρόνως μια εύλογη απορία: «Τι κοινό υπάρχει μεταξύ μας, Ιησού Υιέ του Θεού; Ἦλθες ἐδῶ να μας βασανίσεις πριν ἔλθει ο καιρὸς της κρίσεως και της τιμωρίας μας;» Οι δαίμονες διαμέσου των δύο βασανισμένων ανθρώπων προέβησαν σε μια ομολογία. Ενώπιον όλων διακηρύσσουν την θεότητα του Ιησού Χριστού. «Ο κόσμος τον θεωρούσε ακόμη τον Ιησού ως ένα απλό άνθρωπο, έρχονται όμως οι δαίμονες και ανακηρύσσουν τη θεότητά Του», γράφει ο Ιερός Χρυσόστομος. Και πως να μην αναγνωρίσουν τον Δημιουργό των απάντων, τη στιγμή που κι ο Εωσφόρος είναι δημιουργήμα του Θεού! Μεταξύ των αγγελικών ταγμάτων ο Θεός δημιούργησε και το τάγμα του Εωσφόρου. Όμως εξαιτίας της αυτονομίας του, της εγωκεντρικότητάς του, απέκοψε την κοινωνία του με τον Τριαδικό Θεό. Από το αληθινό φως πορεύθηκε στο αιώνιο σκοτάδι διαλύοντας τη σύνδεσή του με τον Κτίστη Ουρανού και γης.

Στη συνέχεια με το ερώτημά τους αυτό εκφράζουν τον φόβο τους για τον Χριστό. Γνωρίζουν ότι απέναντί τους δεν έχουν μόνο τον Δημιουργό, αλλά και τον «Κριτή Ζώντων και Νεκρών». Ξέρουν ότι συνομιλούν όχι μόνο με τον «Μέγα Θεραπευτή ψυχών και σωμάτων», αλλά και τον «Τελικό Κριτή». Γι' αυτό και διατυπώνουν την αγωνία τους και το άγχος τους μην καταταχθούν ακόμα από τον Κύριο στον τόπο

της βασάνου. Έχουν γνώση ποιός είναι ο προορισμός τους. Έτσι παρακαλούν τον Θεάνθρωπο Χριστό να τους στείλει στην αγέλη των χοίρων, ώστε να διαφύγουν μέσω αυτών.

Η ποθητή λύτρωση από τα δαιμόνια πραγματοποιείται σ' εκείνους τους ταλαίπωρους πρώην πλέον δαιμονισμένους. Οι δε δαίμονες εισέρχονται στους χοίρους και οδηγούνται στην θάλασσα, όπου και όλοι πνίγονται. Ο Χριστός μ' έναν και μόνο λόγο Του, («υπάγετε») τους συντρίβει μονομιάς και αποδεικνύει περίτρανα την παντοδυναμία Του, ακόμη κι απέναντι στον «κοσμοκράτορα του αιώνας τούτου», τον διάβολο. Αν ο Σατανάς θεωρείται από κάποιους οπαδούς του δυνατός, ο Ιησούς είναι παντοδύναμος. Συνεπώς ο ίδιος ο διάβολος γνωρίζει ότι καμία σχέση δεν έχει με τον Χριστό. Κι εδώ ας θυμηθούμε την ευχή του ιερού βαπτίσματος που μας τονίζει ότι όχι μόνο ουδεμία σχέση έχει ο Χριστός με το Σατανά, αλλά και μόνο στη θέα του Σταυρού του Κυρίου μας συντρίβονται όλες οι δαιμονικές δυνάμεις. («Συντριβήτωσαν υπό τήν σημείωσιν τού τύπου τού τιμίου Σταυρού Σου πάσαι αί έναντίαι δυνάμεις»).

Ίσως το ερώτημα: «Τι σχέση έχεις εσύ με μένα Ιησού», εκφράζεται και στο σημερινό γίγνεσθαι. Υπάρχει μερίδα ανθρώπων οι οποίοι αδιαφορούν για την πνευματική τους οικοδομή και κατ' επέκταση το δέσιμό τους με τον Ιησού Χριστό. Υπάρχει επίσης κατηγορία ανθρώπων που πεισματικά αρνούνται τη σχέση τους με τον Σωτήρα Χριστό είτε βάζοντας μπροστά τη λογική τους, είτε επηρεαζόμενοι από άλλες φιλοσοφικές ιδεοληψίες. Και υπάρχουν βεβαίως και οι «μηδενιστές», αυτοί που βλέπουν τα πάντα ως ένα «μηδέν» και κατά συνέπεια δεν αποδέχονται τη θεϊκή παρουσία και παρέμβαση στην ανθρώπινη ζωή. Άρα το ερώτημα των δαιμόνων διαιωνίζεται και στη σημερινή κοινωνική πραγματικότητα.

Αλλά αυτό το εναγώνιο ερώτημα ακούγεται και απ' όσους αγωνίζονται μέσα στον χριστιανικό στίβο. Και πράγματι οφείλουμε να το υποβάλλουμε στον εαυτό μας κάθε φορά που πνευματικά εκπίπτουμε. Τι σχέση έχουμε εμείς με τον Χριστό, όταν διαρκώς τον προδίδουμε με τις αμαρτίες μας και τα πάθη μας; Τι σχέση έχουμε εμείς με τον Χριστό, όταν με τη ζωή μας αθετούμε τις θεοχάρακτες εντολές Του; Τι σχέση έχουμε εμείς με τον Χριστό, όταν καταστρατηγούμε το πανάγιο θέλημά Του μπροστά στην ικανοποίηση των συμφερόντων μας; Τι σχέση έχουμε εμείς με τον Χριστό, όταν με την εγκόσμια βιωτή μας και έχοντας μοναδικό σκοπό την ανθρώπινη δόξα, μένουμε άγευστοι της Θείας Χάριτος; Συνεπώς δημιουργείται ένα χάσμα μεταξύ Πλάστη και πλασμάτων.

Ας αντιληφθούμε λοιπόν το μερίδιο της ευθύνης μας σ' αυτό το χάσμα. Κι ας καταβάλλουμε κάθε ικμάδα των πνευματικών μας δυνάμεων για να αναζωπυρώσουμε τη σχέση μας με τον Λυτρωτή Χριστό. Ας έχουμε πάντοτε κατά

νου τον λόγο του οσίου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτη: «Τον Χριστό να αγαπήσετε! Και μη φοβάστε τίποτα. Τον Χριστό να έχετε στην καρδιά σας, γιατί ζωή χωρίς τον Χριστό, δεν είναι ζωή.» Μη γένοιτο!

Πηγή: pemptousia.gr